

ΡΩΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ο χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Χίλια οκτακόσα κι' έννενήντα τρία,
κρίσις θα ζουρλάνη τους Ρωμηούς άχρεία.

Τών ύρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΙΚΟΣ τήν εβδομάδα — μένον μία φορά δά βγαίνω.
κι' έτσι έγω ήτοιμάδα — κι' όποτε μου κανεδοίνα.
Συνδρομητής δά λέγομαι — τρετή λαπά δέν ήγομα.
και' όταν 'Αδωνάω' τήν πάλιν — και' εις τήν άλλωθεντιν.
και' εις τήν 'Ελλάδα ήτην — άγιος νόμος κι' έντροπίν.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — **έντα φράγνα είναι μένα.**

γιά τά τένα ένας μέρη — **έντα φράγνα και' όσο χέρι.**
Κι' ένα φύλλο άν κρατήσ — έγινε συνδρομητής,
κι' όσομα τόν παρή δέν έλας — δά τόν πάμ μαύρο είδα.
Γράμματα και' συνδρομαί — άπ' εύθείας πρής ήμά.
Γιά τή σάρα και' τή μάρα — κάθε φύλλο μία δεκάρα.

Τρίτη του μηνός 'Απριλίαν
και' φίλούν' έχθροι και' φίλοι.

Πούντος τετρακόσα και' εικοσήτη,
φαίνεται ο Κόντες πώς κακά θα μπλέξη.

**Ο Φασουλής με τόνον
'στους Ιακούς τών προγόνων.**

Α'.

— 'Ηθέλα πάλι, πρόγονοι, στεφάνια να σας βάλλω
κι' άλιγερόν και' κοπτερόν άντίταρο σας να ψάλλω,
άλλ' όυτε δάφνης και' μυρτιάς κλωνάρι δέν εύρηκα,
όλα ή δόξα τάκοψη και' τέβαλε γιά πίκια
στην σεισασίαν κεφαλήν του Λόρδου του Τρικούπη,
πού τώρα τώρα έγινε σάν Δαναΐδων κούπη.

— Είπαμε τήν δόξα νάρχεται και' περπατά μόναχη
'ετών άπόγνων τών κλειώνων τήν ψειρισμένη ράχη,
μίαν πρής μίαν δά μετρέ της ψείρας της βαρβάταις,
και' το Κουβέρινο δείχνοντας φωνάζει 'στους διαβάταις :
είδε ή Ψειροκόστена, πούχει 'σόν ήλιο μαύρα
και' γιά καλό της έπιος 'στά νύγια του Σιωτήρα.»

— Άν ήρωάτε, πρόγονοι, πώς είναι και' το δάνειον,
κι' Κερκυραϊός Κόντες μας, εκείνο το ζιζάνιον,
έπίκρασι το έβαλε με λραις με γυρίση,
κι' άρου τους 'Αγγλους έφαγε με τήν πολλή φαγούρα του
έλους τους 'περιφρόνης κι' έπήγα 'στό Παρίσι
να κώνη και' 'στους φίλους μας τους Γάλλους τήν φαγούρα του.

— Σηκώστε και' το δεξι και' το λεβί σας χείρι,
προσηυχθήτε δά μ' ήμας, τού κάρου τά σκουπίδια,
πού δάνειόν μας δειξιά ο Κύριος να φέρη
την το μισό να φαγωθή 'στου Κόντε τά ταξείδια,

γιατί κι' αυτός σάν 'Αραγή τήν γην περιηγείται
και' εις κρυφά τά βήματα του Κόντε δάγωγατε.

— 'Όποιαν περιπλάνησιν ύπισθη τραγικήν ! . . .
κυττάξετε τόν Κόντε μας εις το Παρίσι πέρα . . .
να δεικονούη άχρησι κι' εις γλώσσαν Γαλλικήν,
πού φαίνεται της 'Αγγλικής όλιγον λεπτοτήρα,
κι' είναι ταμάμ γιά δεικονιά και' γιά ζητηνιλιά
και' 'στό ψηλό τών Κόντηδων ταιριάζει κοντιλίκι.

— Μ' εκείνην τήν λεπτότητα και' τήν ντυλικατίτσα
δέν κοκκινίζει εύκολα του δεικονιάρ' ή πέτσα,
κι' ο ζητηνεύων Γαλλιστι δέν λέγεται ζητηνάς
όσο κι' άν φαίνεται 'ψηλός, όσο κι' άν είναι νανός.
Πολύ καλά του 'κάπνισι του Κόντε Ρεπανάκια
και' 'στους Φραντζέλους να ριχτή, τά παστρικά τσανάκια.

— Της δ' Ουαλλίας ή γνωστή και' φίλη Πριγκιπίσκα
μόλις ο Κόντες 'πάτνης 'στό σπητικό της μισα
δέν έξρω τί τή έφαξε κι' έμπήκε 'στό Βατόρι,
κι' εκ φόβου μήπως κι' άπ' αύτην γυρίση καρτζηλίκι
είδω μας άριβάσις με τόνε της άγορί
και' με τά δού κορίτσιμα της, τήν Μαδ και' τήν 'Αλιαν.

Τους ἀπογόνους, πρόγονοι, ὀλίγον λυπηθῆτε
καί 'στὰς περιπλανήσεις του τὸν Κόντε βοηθεῖτε.
Κόντε-Πτενάου ἔφυγε κι' ἀνοκήπτες 'στὸ Παρίσι,
ἀλλ' ὅμως τίποτος κι' ἀπ' ἐκεῖ φοβοῦμαι μὴ γυρίσῃ,
καὶ τότε τόσα ἔξοδα θὰ πᾶνε εἰς τὸν βρόντον,
γὰ γὰ ν ο μ ἔ ν ο ς οὐ θάλλῃ κι' ὁ Κόντες κατὰ Κόντον.

B'

Τὰ πρόσωπά σας σκυθρωπά μὲ πόνο ἀντικρῶ
καὶ μόνος συλλογίζομαι καὶ μόνος μουμουρίζω :
εἴγῃ νᾶσαι τῶν προγόνων μας ἢ φάτος λυπημένη
βεβαίως ἄλλο τίποτις ἢ λύπη δὲν σημαίνει,
ἢ πῶς αὐτὸ τὸ δάεντον, τοῦ Λόρδου τοῦ μαρτυρίων,
ἀκόμη μένει 'στὸ γνωστὸν τοῦ Δάντη Καθαρθῆμον.»

Εἰς ταῦτην τὴν περίδοξον πανήγυριν τῆς Λαύρας,
ὅπου πολλὴν τοιζόνται Γαρθαβριτῶν αἱ λυραί,
ἀκούω μέσα 'στὴν πνοὴ τῆς συριζούσης αὐρας
πῶς ἕνας γίρο-θαβελος τὸ δάεντον τὸ πῆρε,
κι' ὄρε, φανάζω, Κόντε μου, ὄρε καὶ σύ, Κουβίρνο,
καὶ 'στους βωμοὺς σας ἔμπροστα τὸν σκελετὸ μου αἶμα.

Συπνῶ κι' ἀκούω κανονισαῖς... Θεοῦλη μου, τί βρόντοι !
μήπως καμμά γίνεται ὑποδοχὴ τοῦ Κόντη ;
μήπως ὁ Κόντες ἔβρασε καραῖες φορτωμένους
καὶ ἀπ' ὀπισθῶ κι' ἀπὸ 'μπρός πυροβολεῖ τὸ γένος ;

Μήτε ὁ Κόντες ἔβρασε, μὴδὲ παραῖδες φέρνει,
μόνο τῆς Λαύρας ἢ γιροτὴ τὸν κοσμο συνενεῖναι,
καὶ πάει 'στὴν Μητρόπολι ὁ Βασιλεὺς μ' ἀμάξιν,
κι' ὁ Λόρδος, ποῦ γιὰ δάεντο κοντιεὶ νὰ λιμάξῃ,
ἀκολουθεῖ κατόπι του καὶ παιζ' ἢ κλαπαδῶρα,
κι' ὁ Κόντες λείπει μοναχά, ὅπου καλὴ του ὥρα.

'Αγίας Λαύρας ἰερτὴ !... μὰ τί καλοκαίρι !...
συνεφασμένους αἰρᾶνος, βροχῆ καὶ λασπουριζῆ,
καὶ καθὲ ἀπογόνου σας γενναίον τὰ παπούτσκα
μέσα σὲ λάσπαις κλασικαῖς βουτοῦνε πλάτσκα πλούτσκα,
καὶ σὲ στεριά καὶ θάλασσα μουγκρίζε ὁ σόρκος
δαμονισμένους καὶ ἄγριος ὡσαν δανείου τόκος.

Γ'

Πάσχα Κυρίου ἱερὸν,
καρᾶξενον καὶ βροχερόν,
Πάσχα, τὸ πύλας πρὸς ἡμᾶς
τῶν Ἀγγλογάλλων κλεισάν,
καὶ δὲν θὰ πῆρῃ λουκουμάς
κι' ἔλοι θὰ πάθουν λύσαν.

Πάσχα τὸ πανσεβάσιμον,
Πάσχα πολὺ ἔραμιον,
Πάσχα, κι' ἢ ἔκθεσις τοῦ Λὸ
δὲν θὰ μᾶς ἔβγῃ οὐ καλὸ,
Πάσχα, ταξείδια κουτουροῦ,
ἔξκουμπιστικῆ κι' ὁ Ροῦ,
Πάσχα, κουλούρας καὶ φιλιᾶ,
λάσπη τοῦ Κόντε ἢ δουλειᾶ.

'Αναστάσεως ἡμέρα
καὶ μᾶς 'κόπιας' ἰδῶ πέρα
κι' ἕνας Ἰσκαῖος ἀλήγρος,
'Εβουάρδος Μοντενίγρος,
μὴ θηρία αἰμοδόρα
κι' ἀνεσκιρτήσαν ἢ χώρα.

Θὰ 'μυρίστηκαν κι' αὐτὰ
πῶς θὰ πάρωμε λαρτά,
καὶ μᾶς ἦλθαν ἀπ' τὴν Κῶ
καὶ γυρῶνον μερικὸ.

Δ'

Κυττάξετε τριγύρω σας τοὺς παῖδας τῶν γιγάντων
μὲ προσοκίδας φοβερὰς μαχιμῶν ἱερᾶντων...
μὲ τίγρην μουγκρισματα καὶ βρυχηθμοὺς λεῶτων
οὐφραίνονται τὸ δάεντον κι' ἀρχίζουν τὴν ρεμούλα,
κι' ἀλαλαγμοὺς ἀκούεται χορᾶτων καὶ πιανῶτων
καὶ τεταρταῖα συγχλοῦναι τὰ μίλη μου τριμούλα.

'Αγγελοὺς λυκῶν ἔρχονται, πανθήρων κι' ὑαινῶν...
Χριστὴ καὶ Παναγία μου... κυττάξετε τί στόμα !...
λυσσομανοῦν, συμπλίκονται, κι' ὁ Λόρδος ὁ πιανῶν
σὴν βόας κουλουριζέται 'στὸν δανειστῶν τὸ σῶμα,
καὶ στάλα στάλα, πρόγονοι, τὸ αἷμα τῶν ρουφῶ
κι' ὁ τῶν θηριῶν Βασιλεὺς 'στὸ θῆμα τρυφῶ.

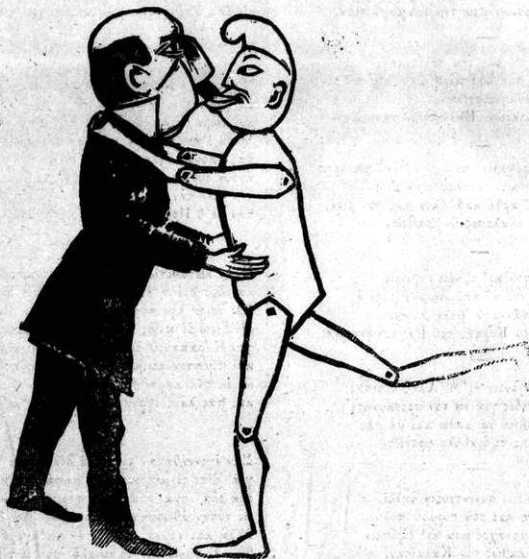
Εἰς τοῦτο τῆς πατρίδος σας τὸ θηριοτροφίον,
ποῦ βόσκουν ἀγρίολοικοὶ μὲ κρᾶνος καὶ λορίον,
πρὸς Μοντενίγρος θὰ 'βρεθῆ ἄπαντα των νὰ πῆρῃ
κι' εἰς σπυρσφρακτον εἰρητὴν νὰ τοὺς ἀλυσσοῖσῃ ;
Πρὸς Μοντενίγρος θὰ 'βρεθῆ γιὰ τοῦτα τὰ θηρία,
ὅπου τάθηθρῶσε πολλὰ ἑλευθερία ;

Ε'

'Ο Βασιλεὺς !... ὁ Βασιλεὺς !... ἀρχίξ' ἢ μουσικὴ...
καθβαλαρίας 'πίσω του καὶ Πρίσδας κι' Αὐλικοί...
καὶ τοῦτος εἰς τὴν μνημην σας χρυσὰ στεφάνια πλέκει,
ἀλλ' ὅμως γιὰ τὸ δάεντον συλλογισμένους στίσαι,
καὶ γράφει, στὸν Μυλλόρδο του μὲ πονεμένα στήθια :
εἰ αὐτὸ τὸ νῆον δάεντον μᾶς Ἰσκαῖος ἀλήθεια,
καὶ τίλειανὸ τὸ γρηγόρα νὰ 'δοῦμε ἀνθρωπιά,
ἀλλοτιῶς 'στὸ σπῆτι βίβιτα δὲν θὰ σοῦ κάνω πιά.

'Ο Βασιλεὺς, ἢ τελετὴ καὶ τὰ συνειδησιμένα,
μὴδὲ τραπίζε σπῶνεται ἀγωνιστῶν κανένα,
μὴδὲ πατεῖ 'στ' Ἀνάτορα κανεὶς φουσανελές...
πάει λοιπὸν... μᾶς ἔλειψε καὶ τοῦτος ὁ μπελές...
τοὺς φεσοφόρους τοὺς παλῆρους τοὺς 'σάρωσις ὁ χρόνος
κι' ἀπὸ τσαπράζικα κι' ἔξοδα ἔγλυτῶσι κι' ὁ Θρόνος.

Δὲν ἦταν ἔξοδα μικρὰ καὶ τοῦτο τὸ τραπίζε...
καὶ σήμερα, ποῦ κάλπικο δὲν δίνου κι' οἱ Ἑγγλέζοι,
θὰ ἦτο φρικὴ κι' ἔνας κῆν ἀγωνιστῆς ἂν ἔζη...
μὲ τόση φτώχεια δύσκολα κι' αὐτὸς ὁ Ρότσιλδ παίξει,
κι' ἂν βλέπετε νὰ βάρουμε τ' ἀγῶνά μας μὲ κρημῆ
κατάμακρη κακομοιριά τὸ Κεντρικὸν πᾶσι
κι' αἶρα τρώμε καθαρὸ καθὼς οἱ Κερνιζοί.

Κι' έπειτα σ'ας 'δοξάσαμε με τόσων χρόνων τρέλλαις...
 τόν Νικολή μας 'ζέλισαν μ' αυτές της φουστανίλαις...
 της κάρπαις 'προσκυνήσαμε και τών φρεσιών της φούνταις
 κι' επήραμε 'στους τάφους σας κοψίματα και πούνταις,
 κι' όσο κυττώ 'στάς τελετάς τούς τωρινούς Δραγόνους
 αρχίζω νά περιφρονώ σπουδαίως τούς προγόνους.

Σ'.

'Εξω σεις, παληγορεσάδες... έξω φίστι, έξω λιάρια...
 'εκουφάνατε ταυτά μας με την δόξα την σαλιέρα.
 Τι καλά πού σας επήρε του θανάτου τὸ δρεπάνι
 και γιὰ σας καμμία πλιόν δὲν θά γίνεται διαπάνη,
 και οί κάθε πανηγύρι και τσουμπούσι Αύλικό
 και οί άπόγονοι θά τρώνε τὸ 'δικό σας μερικό.

'Εξω δόξα τών προγόνων, σιγαμένη κουτοδόντα,
 έξω σεις οί τσαρουγάδες τών άγώνων οί δασίς,
 πού ποτέ σας μιὰ πεντάρα δὲν επαίξατε 'στά φόντα
 σάν κι' έμει τόν κασιδιάρη γιὰ νά χράσιτε και σεις,
 πού κεράλια τόν νου σας δὲν έθλωσαν και τόκοι
 και δὲν 'πήγατε 'στην Λόντρα σάν τόν Κόντε Θεοτόκη.

Κι' ύστερα τὰ τρώπαιά σας κάθε τόσο κοπαγάντε
 και γιὰ προγόνου ζητείτε τών 'Ελλήνων νά περνάτε.
 'Όρει μις 'στην φουστανίλα και 'στην κάρπα και 'στο φίστι...
 σάν άκούσετε οί 'λίγο τὸ κανόνι πού θά πέρη

νά ! θά 'πῆτε παλληκάρια και με τόλμη και με νου,
 έφετε τούς άπόγονους προγόνου μας νά γενουῦν.

Ροδοδάκτυλος αϊγή μου, έβγα φάτις την γην,
 όρβους και του Μυλλόρδου την κατάζυρον πηγήν...
 φύγετε σκληραι φροντίδες και κουπόμα οχληρά,
 νά χρωστώ και νά μη δίνω είναι μόνη μου χαρά.

Ζ'.

'Αν σεις άναγκουλάζετε νά βλέπετε την φάτσα μου
 κι' έγώ σας άπόλασα κι' όλ' ή μεγάλη ράτσα μου,
 και σήμερα μου φαίνονται καμώματα γελσία
 νά στεφανώνω παλαιών φρεσάδων Μανουλεία.

Νομιζω πως ή δόξα σας την δόξαν μας ρυπαινε
 κι' ως γενειάν σας ικτιμώ τυχαίον παραφρόνων,
 ή δε γνωστή γαιδάρα μου δὲν παίει νά λιπαίνη
 την άρθρον κι' άστείρευτον σοφίαν τών συγχρόνων.

Θά τὸ θαρρούσα αίσχος μου και μέγα βάσανόν μου
 αν τώρα μ' έπεβάλλετο νά ψάλω προγόνου μου,
 και νά θαυμάσω τὸ σπαθι άρχαίου Σακκαράικα,
 την παληφουστανίλα του και την φουφού λά βράικα.

'Εγώ γεραίρω μοναχά την σημεριν σούλην,
 τὰ κόμματα, τὸ Σύνταγμα, τόν Λόρδον, την Βουλήν,

τὼν δὲ σιελγόνων μου ἀδίων τὴν οὐσίαν
 «στὰ μούτρα τῶν συγχρόνων μου τὴν ἔκαμα θυσίαν.

Πειθίω γὰρ τὰ κόμματ'α καὶ τὴν πολιτικὴν,
 καὶ χάριν τῶν ἰγγόνων σας καὶ τώρα καὶ «στὸ μέλλον
 κυκλοφορίαν ἔφερα καταναγκαστικὴν
 πολλῶν μεγάλων καὶ μικρῶν Ἑλληνικῶν φασκίλων.

Κι' ἂν ὁ Μυλλόρδος, πρόγονοι, ποῦ 'βγήκε μὲ φανάρι,
 τῆς Ἑθνικῆς τὴν πάγκεινον κυκλοφορίαν ἄρη,
 ἀλλ' ἢ «δική μου δὴν θ' ἀρῆθ' καθ' ὄλον μας τὸν βίον,
 θὰ μένη δὲ τὸ φασκελο κυκλοφοροῦν βραβείον.

Ὅσο μ' ἀρεῖς ἢ Ἀλεπού κι' οἱ νόιοι εὐγενεῖς
 καὶ μὲς «στὸ Χαβιρόχρονο ν' ἀπλόνωμαι βρασιὰ,
 τόσο πολὺ σιχάινωμαι σὰν ποῦ 'μιλῆ κανεῖς
 γιὰ τ' Ἄ τ α κ τ α τοῦ Ρῆγα τάντεριὰ.

Ἄμμ' τὶ σας λῆσι, πρόγονοι, κι' ὁ Ἄναξ ὁ φρασε,
 ποῦ τρέχατε σὰν γάχης γιὰ νὰ τὸν προσκυνῆτε; ;...
 θάλλω μὲ μῆρα ἰντερβίου νὰ κόνω καὶ μὲ σας
 νὰ μάθω γιὰ τὸ σὺν μας τὸ διαβολο φρονεῖτε.

Ξέρετε τείναι ἰντερβίου; ... συνέτεξιν δηλοῖ,
 ἢ λέξις εἶν' Ἑγγλέζικη καὶ τοῦ σιμου πολὺ.
 Τοῦτίστι πάω σήμερα μονάχος μου κι' εὐρίσκω
 ἕναν παλῆ ἀρματωλὸ καθὼς τὸν Καραῖσκο,
 καὶ τὸν 'ρωτῶ καπνίζοντας τσιγάρη ἢ καὶ ποῦρο :
 «καὶ τί φρονεῖς παρακαλῶ γι' αὐτὸν τὸν Καλοσυγύρο;»

Κατόπιν δεῦτερον 'ρωτῶ νταῖ φουτανελὰ :
 «καὶ τί φρονεῖς παρακαλῶ καὶ γιὰ τὸν Πολυτὰ;»
 κατόπιν τρίτον 'ρωτῶ μὲ φέρμηλ καὶ ντριτσα :
 «καὶ τί φρονεῖς παρακαλῶ καὶ γιὰ τὸν Καρκαβίτσα;»
 κατόπιν τέταρτον 'ρωτῶ μὲ κόκωιν σελὰχι
 γιὰ τὸν Ροῖθι καὶ γιὰ 'μὲ τί γνώμη τάχα νάχη.

Κατόπιν πέμπτον 'ρωτῶ περὶ διὰ γραμμάτων :
 «καὶ γιὰ τὴν γλώσσα τί φρονεῖς πολλῶν λογιωτάτων;»
 καὶ λῶσι οἱ γανωματῆ ἀγία κῆνε μου τὴν χάρι κι'
 εἶπ' μου σὲ παρακαλῶ χωρὶς κανένα πάθος,
 τοῦ Κόντου γλώσσαν προτιμᾶς ἢ γλώσσαν τοῦ Ψυχάρη; ;...
 ἐπιθυμῶ τὴν γνώμην σου νὰ ξέρω κατὰ βάθος.

«Τοῦ Κόντου τὰ Ρωμᾶϊκα σοῦ φαίνονται σακάτια,
 ἢ τοῦ Ψυχάρη πλημμελὴ καὶ σέλοικα κι' Ἀνάτικα;
 γιὰ 'πὶς μου, βρε γανωματῆ, καὶ τώρα καὶ πρὸ χρόνων
 γ ε γ α ν ω μ ῖ ν ο ς λέγεται ἢ γ α ν ω μ ῖ ν ο ς μόνον;
 αὐτὸν τὸν παρακείμενον προσφρεῖς δίχως γίε;
 γιὰ φώτιος παρακαλῶ κι' ἴμεινα τὸν Γεγί.

»Νομίζεις πὺς γανωματῆς δὴν θέσαι ἀγελῆος
 ἂν πλάττης ρήματα λαβὰ καὶ γλωσσικῶς παράνομα;
 κι' ἂν 'πὶς τὸν παρακείμενον κῆν οὔτως κῆν ἄλλῆος
 μὴ δὴν θ' ἀξίζουιν τῶν Ρωμῆτῶν τὰ μούτσουνα γιὰ γῆνωμα; ;

Γι' αὐτὸ μὲ τοὺς συντρόφους σοῦ συσκήφου κατὰ μέρος
 κι' ἔλα σ' ἴμὲ τὴν γνώμην σου νὰ 'πὶς ἰδιαιτέρως.»

H.

Ἔτσι καὶ μόνος σκέπτομαι καὶ μὲ τὸν Περικλίτο
 τὰ γλωσσικὰ ζητήματα νὰ λύσω μὲ γιὰ πάντα,
 καὶ τώρα, φίλοι πρόγονοι, μὲ τρόπον καταθίτω
 'στοῦ Ρῆγα τὸν μαρμαρίνον καὶ πρῶτον ἀνδριάντα
 τὰς δόξας σας ἐδρεψεν Ἑλληνικῆ ἀνδρεία,
 ἦγον οὐραῖς τῆς Ἀλεπούς ὡς λάφυρα πολέμου...
 τὴν μὲν τὴν ἔμασε ἢ Κῶν, Ἀυστριακὴ κυρία,
 τὴν δὲ ὁ Πρίγκηψ Νικολὰς, ταχύτερος ἀνέμων.

Πλὴν καταθίτω, πρόγονοι, 'στοὺς πόδας σας ἀκόμα
 καὶ δύο βρεψὴ ἐκθετα, τὸ πέμπτον κι' ἕκτον κόμμα.
 Ὡς τώρα τὸν πατέρα των κανένας δὴν ἰγνώρισε,
 δὴν ξέρω δὲ ποῖς Ἡρωῖστος καὶ ποῖς Βουλευτικὸς
 τοῦ Καραπένου τοῦ σοφοῦ τὴν κεραλὴν ἰγώρισε
 καὶ πέμπτον κόμμα πᾶνονοιν ἐπήδησ' ἐξ αὐτῆς,
 ὡς ἐκ τῆς κῆρας τοῦ Διὸς ἐξῆλθεν ἢ Γλαυκῶπις,
 καὶ πᾶς λαὸς ἐβράσεν Ἀνατολῆς κι' Εὐρώπης.

Σὰν ἰγενήθησαν κι' αὐτὰ δὴν ξέρετε πὺς 'χάρηκα !...
 γιὰ 'δίετι τί μικροῦτσικα, μωρὰ καὶ βυζαντιρικά...
 οὐὰ οὐὰ «στὰ σπάργανα στριγγιλίζουιν τὰ καυμένα
 μὲ τῶσιν ἀθωότητα πατριωτῶν Ἀγγίλων,
 ἀλλὰ καὶ τούτα, πρόγονοι, παραγεγονωμένα
 θὰ μᾶς γανώσουν τὸ μαλὸ «στὸ μὲτ' ὄλιγον μᾶλλον.

Δεχθῆτε τὰ σεβᾶσματα κι' ἴμου τοῦ ραμφαρόνου
 καὶ μῆνε δούλος τακινῶς... σπολλάτη καὶ τοῦ χρόνου !...

**Ἄρραβῶνες προσφιλεῖς,
 τοὺς ὕμνεῖ κι' ὁ Φασουλιῆς.**

Σακελλᾶρος Δημήτρης, Μητροποῦλου Ἀργυρῶ,
 παλληκᾶρος διαβασμένο καὶ κοριτα τρυφερό,
 ἕνας νεῖος μὲ τετρακόσια, ποῦ ποτὶ δὴν χάριες μίγαις,
 καὶ μὲ κόρη ζηλεμένην διαλεκτικὴ μὲς «στῆς ὀλιγῆς.
 Τίρι λῆρι «στὸ Λευγᾶρι μὲ λαγοῦτα καὶ βιοτᾶ...
 τῆς χαρῆς αὐτοῦ τοῦ κόσμου νὰ τῆς πλοῦν σταλιά σταλιά.

**Ἐκαὶ ὀλιγῆς ποικιλῆς,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελαῖας.**

Ἡ τοῦ Ζολὰ Καταστροφῆ, βιβλίον τρομαρῶν,
 καὶ ταῦτην τὴν μετῆρασαν εἰς ὄφος ἀνθρῶν
 ὁ Κονδουλάκης, λόγιος Γαλλομαθῆς ἐν πρώτοις,
 κι' ὁ Φοντιάδης ἔγινε καλαισθητῆς ἐκδότης.
 Ἔστὸ Συναγῆμα πᾶς θαυμαστής τοῦ Γάλλου προσκαλεστέου
 'στοῦ Τύπου τοῦ Περίπτερον πρὸς τρεῖς δραχμὰς πωλεῖται.